

Velvyslanec JUDr. Pavel Vošalík – pozdrav

bazilika Svatý Kříž Jeruzalémský v Římě, 11. 11. 2010

Vaše Eminence, Vážený pane kardinále,

Vaše Excellence, Vážený páni arcibiskupové,

Vaše Excellence, Vážený páni biskupové,

dámy a pánové,

nevím, jestli je na místě, abych odporoval arcibiskupu pražskému, ale myslím si, že to nejsem já, komu by mělo být děkováno, ale že jsem to já, který má děkovat. Děkovat za neuvěřitelně krásné tři dny, které mi bylo dáno s Vámi prožít zde ve Věčném městě, a musím říci, že patří, po dobu mých už více než dvou let, které mám tu čest zastupovat naši vlast u Svatého stolce, k mým nejkrásnějším. Řekl jsem, že je to pro mne čest, která mi byla dána, zastupovat Českou republiku zde, u Svatého stolce, již více než dva roky. A já bych chtěl a cítím naléhavou potřebu teď tady říci, že za celou tu dobu, počínaje 27. září 2008, kdy jsem se poprvé setkal s Jeho Svatostí, až po dnešní den jsem ani jedinkrát, ať už během osobních setkání s Jeho Svatostí či při jiných příležitostech, ani jedinkrát jsem z jeho úst neslyšel slova kritiky České republiky, ani jedinkrát. Vždy, hovoří-li Jeho Svatost Benedikt XVI. o naší vlasti, hovoří o ní s upřímnou láskou a s hlubokým respektem. Slova, která jsem od něj na adresu naší vlasti slyšel, byla vždy slovy lásky, respektu, uznání, povzbuzení a nabízené pomoci. Myslím, že i jeho třídní návštěva v naší zemi více než před rokem byla toho nejjasnějším důkazem. Kdo chtěl a chce slyšet, tak to slyší. Musím se s Vámi podělit o to, že kdykoli se s Jeho Svatostí mám tu čest potkat, vždy v uplynulých třinácti měsících se vracel ke své návštěvě u nás a vždy to bylo s upřímnou radostí a vděčností. Nejinak tomu bylo i včera, kdy během generální audience Jeho Svatost znovu zopakoval, jak je vděčný za to, že naši zemi mohl navštívit. Někdo by mohl říci, že jde o standardní diplomatický rituál, může být, kdyby ovšem Jeho Svatost v daném okamžiku přeci jenom poněkud tento zaběhlý rituál neporušil a s naprostým nadšením mi říká: „Já jsem velmi šťastný, pane velvyslanče. Vidíte, kolik poutníků od Vás přišlo.“ To je o důvod víc, Vážený pane arcibiskupe, abych znovu řekl, že jsem to já, kdo má děkovat. Je mi skutečnou ctí, upřímnou hlubokou ctí, být také Vaším velvyslancem u Jeho Svatosti. Děkuji Vám a přeji Vám šťastný návrat domů a už teď se upřímně těším na naše další setkání. Děkuji Vám.